

„Magasztalja lelkem az Urat” (Lk 1,46)

Lukács evangéliumának első fejezetében az Újszövetség egyetlen olyan részét olvashatjuk, amelynek főszereplője két nő, Mária és Erzsébet.

Erzsébet egy Jeruzsálemhez közeli faluban élt, körülbelül 150 km-re Názárettől. Mária miután hírül vette az angyaltól, hogy Jézus anyja lesz (Lk 1,26–38), azonnal nekivágott ennek a hosszú útnak. Nem ismerjük a részleteket, csak annyit tudunk, hogy sietve a hegyek felé indult. De vajon miért ment oda?

Mária azért ment, hogy megossza az örömét azzal, aki – hozzá hasonlóan – megkapta Istentől azt a kegyelmet, hogy gyermeket várhat. Azért ment, hogy mellette legyen, és segítsen neki a terhesség utolsó hónapjaiban. Két asszony története ez, két látszólag lehetetlen anyaság. Ki tudná jobban megérteni Erzsébetet, és megosztani vele ezt a megtapasztalást, mint maga Mária? Ebből a találkozásból tör fel a Magnificat éneke.

„Magasztalja lelkem az Urat”

„Szavai hatalmas szeretetet és rendkívüli, élettől fellobbanó örömet fejeznek ki, emiatt olyan emelkedett a szelleme, és élettől ujjongó a lelke. Mária nem azt mondja: »Dicsőítem Istent«, hanem »magasztalja lelkem«. Mintha azt akarná mondani, hogy egész életemet és az érzéseimet mintha Isten szeretete tartaná fenn [...]”[1] – írja Luther Márton a Magnificathoz fűzött kommentárjában.

A „magasztalni” ige – azaz „dicsőíteni”, „felemelni” – azt az örömet fejezi ki, amelyet az a felismerés vált ki, hogy Isten nagyobb, mint amire számítottunk. Ezt az örömet mély alázat, valamint mély hála és köszönet érzése kíséri.

Ahogy Ermes Ronchi hangsúlyozza: „A Magnificat Mária evangéliuma, az ő örömhíre, amely minden nemzedéket elér.” Tízszer ismétli el a názáreti leány: „Ő tette velem...”[2], mintha ez

egyfajta új tízparancsolat lenne, amely felforgatja a világ logikáját.

Önkéntelenül is felmerül a kérdés, hogy megőriztük-e, jelen van-e a mindennapi életünkben és az imánkban ez a csodálat, a rácsodálkozás érzése aziránt, amit Isten tett és tesz továbbra is. Ha nem vagyunk nyitottak az újdonságra, a meglepetésekre, ha nincs meg bennünk az, akkor a hit fáradt litániává válik, társadalmi szokássá, amely fokozatosan kialszik.[3]

„Magasztalja lelkem az Urat”

Mária éneke nem csupán egy meghitt dicsőítő ima, hanem egy prófétai dicsőítés, mert folyamatosan szentírási szakaszokat idéz[4], és ezzel megmutatja a történelem Isten szíve szerinti irányát. Dicsérni azt jelenti, hogy a kicsinyek oldalára állunk, és hisszük, hogy a világ megváltozhat és meg is kell változnia. Ennek a himnusznak a szavai arra hívnak minket, hogy megértsük Isten üdvözítő közbeavatkozását személyes és közösségi életünkben egyaránt, a saját személyes tapasztalatunktól az egyetemes történelemig, a jelen pillanattól egészen az új égig és az új földig, amelyet az evangéliumi forradalom hoz el.

„Magasztalja lelkem az Urat”

Ezek a szavak minket is arra hívnak, hogy életünket eleven dicsőítéssé formáljuk, hogy minden nap felismerjük a „nagy dolgokat”, és Máriával együtt énekeljük és hirdessük: Isten hűséges, irgalma nemzedékről nemzedékre terjed, igazságosságának és szeretetének országa pedig máris megvalósulóban van közöttünk.

Chiara Lubich felismerte Mária dicsőítő énekének ezt a forradalmi távlatát, amikor a fiataloknak így írt: „Olvasd el a Magnificatot, és megtalálod benne a keresztény társadalmi tanítás első és legerőteljesebb oldalát. Vajon ki és mikor fogja ezt teljes mértékben megvalósítani?”[5]

A kérdés nyitva marad, és egyben felhívás számunkra. Isten közbelépése nem szabad, hogy a szívünk legmélyén maradjon, hanem meg kell nyilvánulnia a kapcsolatainkban, a közösségi életünkben, a jövő nemzedékek életének szövetét is áthatva.

Patrizia Mazzola és az életige csoport gondozásában

[1] Luther Márton, Magnifikát – Mária éneke, <https://www.scribd.com/doc/48081337/Magnificat-Maria-eneke-by-Luther-Martón-ford-Takacs-Janos>
p.7.

[2] Ermes Ronchi, *Magnificat, una finestra aperta sul futuro*, Avvenire, 12 agosto 2021.

[3] vö. Ferenc pápa, Úrangyala, Róma, Szent Péter tér, 2021. július 4.

[4] vö. Gérard Rossé, *Il Vangelo di Luca*, Città Nuova, 1992, p.69.

[5] C. Lubich, *A Geneknek, Új Város*, Budapest 2007

forrás: fokolare.hu